

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 388/2015-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 23. júna 2015 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcov Sergeja Kohuta a Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou JUDr. Mariannou Lechmanovou, Štúrova 20, Košice, ktorou namieta porušenie svojich práv podľa čl. 12, čl. 16, čl. 19 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1, čl. 8, čl. 13 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp. zn. 10 Co 177/2013 z 15. októbra 2014, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. januára 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. Mariannou Lechmanovou, Štúrova 20, Košice, ktorou namieta porušenie svojich práv podľa čl. 12, čl. 16, čl. 19 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1, čl. 8, čl. 13 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 10 Co 177/2013 z 15. októbra 2014 (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

Zo sťažnosti a z príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľ bol účastníkom konania vedeného Okresným súdom Galanta (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. SA-8C 205/2004 o ochranu osobnosti v procesnom postavení žalobcu proti žalovanému [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalovaný“). Sťažovateľ sa žalobou podľa § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka domáhal

- určenia, že žalovaný svojimi výpoveďami pri viacerých výsluchoch, resp. pri konfrontáciách v trestných veciach vedených na Krajskom úrade vyšetrovania Policajného zboru v Nitre pod ČVS: KÚV-76/OVVK-2001 PR a KÚV-80/OVVK-2001 PR (ďalej len „trestné veci“), ktoré boli následne vedené Krajským súdom v Nitre pod sp. zn. 1 T 1/2005, poukazujúcimi na trestnú činnosť sťažovateľa neoprávnene zasiahol do jeho práva na ochranu osobnosti a uvedením nepravdivých údajov ho vystavil vyšetrovaniu v rámci trestného stíhania,

- uloženia povinnosti žalovanému v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku zaslať 7 písomných ospravedlnení so zneniami uvedenými v žalobnom návrhu a

- zaplataenia náhrady nemajetkovej ujmy v sume 3 319,39 €.

Za nepravdivé považoval sťažovateľ nasledujúce tvrdenia žalovaného prezentované v rámci trestných vecí:

- sťažovateľ sa žalovanému mal pochváliť vraždou svojej ženy Moniky, ktorú mal neskôr spáliť potom, čo ju mal rozkrájať v kameňolome pri obci Žirany (ďalej len „prvý výrok“),

- sťažovateľ pracuje ako nájomný vrah (ďalej len „druhý výrok“),
- sťažovateľ chcel zavraždiť osobu menom [REDACTED] (ďalej len „tretí výrok“),
- sťažovateľ ukázal žalovanému zbraň, z ktorej mal sťažovateľ strieľať na dvore do garážových dverí a spoločne mali zahodiť nábojnice k susedovi do vedľajšej záhrady (ďalej len „štvrtý výrok“),
- sťažovateľ mal zbraň, ktorú mal údajne použiť na vraždu [REDACTED] a následne zahodiť pod železničný most pri meste Šaľa (ďalej len „piaty výrok“),
- žalovaný u sťažovateľa videl strelnú zbraň pri údajnej streľbe v Kolárove (ďalej len „šiesty výrok“),
- sťažovateľ spoločne so žalovaným chytali ryby, pričom žalovaný obvinil sťažovateľa zo spáchania trestného činu pytliactva (ďalej len „siedmy výrok“),
- sťažovateľ spoločne so žalovaným zišli pred obcou Vlčany na bočnú cestu smerujúcu ku smetisku, na ktorom mal sťažovateľ niečím obliať dámske oblečenie, čiernu kabelku a ženské tmavé topánky a tieto veci podpáliť (ďalej len „ôsmy výrok“, spolu len „nepravdivé tvrdenia žalovaného“).

Sťažovateľ v sťažnosti uvádza, že „*oddelil... výroky [REDACTED], ktoré vyslovil/tvrdil voči mne vo svojich výpovediach a ktoré sa netýkali skutkov, pre ktoré som bol obvinený a odsúdený. A tieto som napadol žalobou na ochranu osobnosti.*“.

K prvému výroku sťažovateľ uvádza, že „Nikdy... nebol ani len obvinený, nie to ešte odsúdený pre spáchanie takéhoto trestného činu a nikdy... nemal ženu Moniku. Navyiac som po uvedených tvrdeniach... podal trestné oznámenie z uvedeného skutku sám na seba. Trestné oznámenie bolo OČTK odmietnuté s tým, že neexistuje žiadny dôkaz, že by sa takýto skutok čo i len stal a nie že som to spáchal ja.“.

K štvrtému výroku sťažovateľ poznamenáva, že „OČTK vykonali prehliadku a nič nezistili. Dal som spraviť v danom smere znalecký posudok a znalec vylúčil, že by tvrdenia [REDACTED] boli pravdivé. Navyiac som dostal vyrozsudenie priamo z Generálnej prokuratúry

SR – na môj podnet, že som nikdy nebol obvinený ani obžalovaný z toho, že by som strieľal doma do garážových dverí. A takto to bolo/je aj s ostatnými tvrdeniami, ktoré sú predmetom žaloby, kde boli napadnuté také výroky/tvrdenia [REDACTED], že vie že pracujem ako nájomný vrah, že som plánoval/chcel zavraždiť osobu menom [REDACTED], a pod.“.

Sťažovateľ považuje rozsudok okresného súdu sp. zn. SA-8C 205/2004 z 18. apríla 2013 (ďalej len „rozsudok z 18. apríla 2013“), ktorým bola jeho žaloba zamietnutá, za „neobhájiteľný“, keďže je založený na odôvodnení, podľa ktorého „ak už som právoplatne odsúdený za vraždy [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED], tak nie je porušením mojich práv ak o mne niekto tvrdí, že som spáchal vraždy aj iných osôb, z ktorých som nebol ani len obvinený, že nie je porušením mojich práv ak o mne následne produkuje také tvrdenia, v ktorých má spája s inými vraždami a/alebo ak o mne tvrdí iné nepravdivé veci“.

Proti označenému rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol napadnutým rozsudkom krajský súd tak, že odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu potvrdil.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol: „Práva [REDACTED]... na súdnu ochranu, na ochranu osobnosti, na účinný opravný prostriedok, horšie zaobchádzanie a pod. zaručované najmä v čl. 12, 16, 19, 46 a nasl. Ústavy SR a čl. 6 ods. 1, čl. 8, 13, 14 Dohovoru rozsudkom Krajského súdu v Trnave zo dňa 15. 10. 2014 č. 10Co/177/2013-738, porušené boli.

Ústavný súd SR zrušuje rozsudok Krajského súdu v Trnave zo dňa 15.10.2014 č. 10Co/177/2013-738 a vec vracia na ďalšie konania.“

Sťažovateľ ústavný súd zároveň informoval o tom, že na účely zastúpenia v konaní o svojej sťažnosti požiadal Centrum právnej pomoci (ďalej len „centrum“) „o ustanovenie/určenie advokáta“, a v tejto súvislosti požiadal, aby ústavný súd „počkal

kým v tejto veci CPP určí advokáta na moje zastupovanie a kým ustanovený advokát opraví a doplní túto moju ústavnú sťažnosť“.

Na základe uvedených skutočností ústavný súd podaním zo 17. apríla 2015 sťažovateľa vyzval, aby v stanovenej lehote preukázal, že centru žiadosť o poskytnutie právnej pomoci a určenie advokáta na zastupovanie v konaní pred ústavným súdom vo veci svojej sťažnosti podal, a následne v lehote 14 dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia o jeho žiadosti predložil písomné splnomocnenie udelené konkrétnemu advokátovi na zastupovanie pred ústavným súdom. Sťažovateľ predložil ústavnému súdu 30. apríla 2015 splnomocnenie udelené advokátke JUDr. Marianne Lechmanovej na zastupovanie v konaní o svojej sťažnosti, ktorá však do času predbežného prerokovania sťažnosti ústavným súdom sťažnosť sťažovateľa nedoplnila.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto

ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, ak namietaným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

Zo sťažnosti možno vyvodíť, že sa ňou sťažovateľ domáha vyslovenia porušenia v záhlaví označených základných práv podľa ústavy a práv podľa dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu, ktorý je podľa jeho názoru „*neobhájiteľný*“. Sťažovateľ nesúhlasí s právnym názorom krajského súdu o tom, že žalovaný svojimi výpoveďami pri viacerých výsluchoch, resp. pri konfrontáciách v trestných veciach nezasiahol do jeho práva na ochranu osobnosti uvedením nepravdivých údajov.

II.1 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 16 ods. 1, čl. 19 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 8 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

V súlade s čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch...

Podľa čl. 16 ods. 1 ústavy nedotknuteľnosť osoby a jej súkromia je zaručená. Obmedzená môže byť len v prípadoch ustanovených zákonom.

V súlade s čl. 19 ods. 1 ústavy každý má právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena.

Podľa čl. 8 ods. 1 a 2 dohovoru každý má právo na rešpektovania svojho súkromného a rodinného života, obydlia a korešpondencie. Štátny orgán nemôže do výkonu tohto práva zasahovať okrem prípadov, keď je to v súlade so zákonom a nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti, hospodárskeho blahobytu krajiny, predchádzania nepokojom a zločinosti, ochrany zdravia alebo morálky alebo ochrany práv a slobôd iných.

Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru už uviedol, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

Článkom 46 ods. 1 ústavy sa zaručuje ochrana viacerých záujmov, predovšetkým práva na prístup k súdu a práva na spravodlivý proces. K porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy by došlo vtedy, ak by komukoľvek bola odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, predovšetkým ak by všeobecný súd

odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu fyzickej osoby alebo právnickej osoby (II. ÚS 8/01), alebo v prípade opravných konaní by všeobecný súd odmietol opravný prostriedok alebo zastavil o ňom konanie bez toho, aby ho meritórne preskúmal a rozhodol o ňom v spojitosti s napadnutým súdnym rozhodnutím (IV. ÚS 279/05, IV. ÚS 337/04).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je v zásade oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je preto daná len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve (I. ÚS 225/03).

Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť fyzické osoby a právnické osoby pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01, IV. ÚS 111/09).

Ústavný súd s prihliadnutím na námietku sťažovateľa o „neobhájiteľnosti“ rozhodnutia všeobecného súdu v jeho veci posúdil, či účinky výkonu právomoci krajského súdu súvisiace s jeho rozhodovaním o odvolaní sťažovateľa proti rozsudku okresného súdu z 18. apríla 2013 sú v súlade s ustanoveniami tých článkov ústavy a dohovoru, ktorých

porušenie namieta. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozsudku krajského súdu dospel k záveru, že krajský súd napadnutým rozsudkom nemohol porušiť sťažovateľom označené základné práva podľa ústavy a práva podľa dohovoru.

V relevantnej časti napadnutého rozsudku krajského súdu, ktorým tento potvrdil ako vecne správny rozsudok okresného súdu z 18. apríla 2013, sa uvádza:

«Právo na súkromie i osobnostné práva vrátane nedotknuteľnosti osoby a jej osobnej slobody síce majú povahu základných práv... nemajú však povahu práv absolútnych, uplatniteľných vždy a za každých okolností, keď už Dohovor i ústava pripúšťajú zákonom aprobované zásahy do výkonu takýchto práv, ak je tu ich nevyhnutnosť pre tzv. vyšší záujem. ... Ani v intenciách reálií z prejednávanej veci pritom nemôže byť sporu o tom, že tzv. osobnostné práva nemôžu mať prioritu (a môžu byť aj potlačené), ak je v obraznej stávke verejná bezpečnosť, nutnosť predchádzania zločinnosti, ale aj potreba ochrany morálky či ochrany práv a slobôd iných. Na riadne naplnenie účelu trestného konania, ktorým je postihovanie trestnej činnosti, je potom nevyhnutným ako celkom jednoznačné vymedzenie typov konaní, ktoré sa považujú za nebezpečné pre spoločnosť, tak i mechanizmov spôsobilých viesť k odhaľovaniu trestnej činnosti aj k eliminovaniu rizika výskytu vecne nesprávnych rozhodnutí orgánov činných v trestnom konaní, založených na neúplných alebo aj realite odporujúcich podkladoch. Súčasťou spomenutých mechanizmov, majúcou viesť k riadnemu objasneniu trestnej činnosti je proces dokazovania a v jeho rámci inštitút svedka a svedeckej výpovede, súčasťou mechanizmov určených na odvrátenie rizika nenáležitého zistenia skutkového stavu potom pomyselný Damoklov meč visiaci nad každým svedkom v podobe nebezpečenstva trestného stíhania pre krivú výpoveď (ktorou je na základe vyššie cit. ust. § 175 ods. 1 Tr. zák. nielen podanie svedectva nepravdivého, ale aj svedectva neúplného). Aby sa prejavy neochoty poskytovať svedecké výpovede (a takto aj mariť účel trestného konania) nepodporovali, je tu pomerne úzky okruh dôvodov, pri ktorých možno svedeckú výpoveď v trestnom konaní odoprieť, najčastejšie vymedzených osobitným vzťahom osoby volanej k svedeckej výpovedi k tomu, voči komu sa trestné konanie vedie (akým osobitným vzťahom je buď vzťah príbuzenský či taký, pri ktorom sú jedna osoba s druhou v pomere iných osôb sebe navzájom blízkych, pokiaľ pravda nejde

o požiadavku svedčiť voči sebe samému, kde sa inak vychádza z logickej premisy, že nikto nie je povinný napomáhať k tomu, čo jemu osobne alebo jemu blízkej osobe môže uškodiť či priťažiť). V kontrapunkte k takejto evidentne limitovanej možnosti vyhnúť sa podaniu svedectva je tu potom generálna povinnosť každého ustanoviť sa ako svedok a vypovedať o trestnom čine, jeho páchatelovi alebo o okolnostiach dôležitých pre trestné konanie (v tomto prípade bez ohľadu na povahu a závažnosť trestného činu, o aký sa tu má jednať), umocnená v prípadoch niektorých trestných činov (na ktorých odhaľovaní a postihovaní zákonodarca vyjadril osobitný záujem) aj trestnosťou ich neoznámenia a s ňou súvisiacou nemožnosťou v takýchto prípadoch odoprieť svedeckú výpoveď (kde inak platí, že čo platí na trestný čin, platí aj na skoršie vývinové štádiá pred dokonaním trestného činu, teda na pokus trestného činu podľa § 8 Tr. zák. aj jeho prípravu podľa taktiež vyššie citovaného ust. § 7 zákona, o ktorom je práve reč).

Pri riadení sa všetkými takýmito úvahami preto bola celkom bez šancí snaha žalobcu zaštitíť sa ustanovením čl. 19 ústavy, nakoľko právo priznávané týmto ústavným článkom má charakter takého, ktoré musí v prípade stretu s inými Dohovorom aj ústavou zaručovanými právami a u prvého z takýchto dokumentov tiež s ním zadefinovanými vyššími záujmami požívať menšiu mieru ochrany. Obsah toho, čo žalobca v minulosti porozprával iným osobám spolu s ním stíhaným pre trestnú činnosť alebo aj iným osobám, bol vecou primárneho posudzovania pred orgánmi činnými v trestnom konaní s nepochybnou využiteľnosťou už raz odznelého aj v prípadných iných konaniach (vrátane konania z prejednávanej veci) aj s nemožnosťou dosť účinného oddelenia toho, čo malo byť (a možbyť bolo a možbyť aj nie) predmetom rozhovorov medzi účastníkmi konania z prejednávanej veci od obsahu rozhovorov iného okruhu osôb. Sám žalobca tu inak vypustil z fľaše obrazného „džina“ v podobe podstúpenia ním rizika, že poskytnuté informácie budú (a to aj na farchu samotného prvotného oznamovateľa) šírené ďalej. Otázka pravdivosti či nepravdivosti tvrdeného žalovaným pred orgánmi činnými v trestnom konaní bola opäť vecou primárneho posúdenia orgánmi činnými v trestnom konaní a tiež prípadného vyvodenia konzekvencií v prípade bezpečného ustálenia dopustenia sa žalovaným trestného činu krivej výpovede, žeby však malo ísť o takýto prípad, nebolo ničím preukázané. Bez významu tu pritom rozhodne nebolo, že žalobca v pozícii osoby branej na zodpovednosť

za najzávažnejšie trestné činy, bol oprávnený v záujme uchránenia sa pred trestným postihom použiť prakticky akékoľvek prostriedky vrátane účelovej lži a to bez akéhokoľvek z toho plynúceho rizika (vyjmúc to, že nebude tým, komu orgán činný v trestnom konaní uverí), kým žalovaný ako svedok sa musel mať na pozore podstatne viac, nakoľko jeho pristihnutie pri krivej výpovedi by už bez následku ostať nemuselo. Rovnako tu bolo bez právneho významu, či výstup zo svedeckej výpovede žalovaného, týkajúcej sa strelnej zbrane, bol na to povolanými orgánmi činnými v trestnom konaní „zžitkováný“ (tu rozumej použitý ako podklad pre vedenie trestného konania voči žalobcovi alebo inej osobe aj pre iný trestný čin, než tie, ktorých stíhanie, resp. aj „odstíhanie“ žalobca pripúšťal), keď v tomto prípade nešlo o skutočnosť žalovaným a ani inou osobou v jeho postavení (svedka) ovplyvniteľnú a výlučne vyvodenie voči žalovanému trestnoprávnej zodpovednosti za krivú výpoveď (či už v tomto alebo hociktorom inom žalobou uvádzanom prípade) by mohlo byť tým, čo by problém akcentovaný žalobou aj skôr v rámci trestného konania vedeného voči žalobcovi vedelo postaviť do iného svetla. I keď v konaniach o ochranu osobnosti (akým bolo aj to v prejednávanej veci) je pravidlom tzv. obrátený princíp dôkazného bremena, vlastného občianskoprávnym konaniam všeobecne, teda to, že pravdivosť difamujúceho výroku tu preukazuje jeho pôvodca (žalovaný), takto to nemôže byť vtedy, ak informácia označená za nepravdivú a tiež za zásah do práva na ochranu osobnosti bola súčasťou výpovede svedka. V takýchto prípadoch naopak treba uzavrieť, že to čo odznelo v trestnom konaní v rámci svedeckej výpovede a nebolo následne vyvrátené trestným postihom svedka za krivú výpoveď, treba považovať za pravdivé. Práve z ostatného uvedeného dôvodu nebola tu ani potreba dopĺňania dokazovania obsahom žalobcom predkladaného znaleckého posudku (ktorý by inak objektívne spĺňal parametre dôkazu prípustného aj v odvolacom konaní, keďže ho žalobca bez preukázateľnej vlastnej viny nemal k dispozícii už v konaní pred súdom prvého stupňa), nakoľko takýto dôkaz sám osebe nebol spôsobilý ovplyvniť nazeranie na pravdivosť tých tvrdení žalovaného v trestnom konaní voči žalobcovi, ktorých sa takýto dôkaz týkal alebo iných tvrdení (rozumej tak, žeby na základe takéhoto dôkazu bol súd v tzv. civilnom spore oprávnený revidovať - nech aj len sčasti - závery orgánov činných v trestnom konaní).“

Odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08). Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak prvostupňového súdu, ako aj odvolacieho súdu a prípadne aj dovolacieho súdu), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (IV. ÚS 350/09).

Na citovaný právny názor nadväzuje ustanovenie § 219 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), podľa ktorého ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Vzhľadom na už citované ústavný súd ďalej poukazuje na relevantnú časť odôvodnenia rozsudku okresného súdu z 18. apríla 2013, v ktorej sa uvádza:

«Navrhovateľ pôvodnou a neskôr upravenou žalobou žiadal, aby súd vyslovil, že odporca je povinný sa navrhovateľovi písomne ospravedlniť za výroky uvedené v zápisniciach v trestnom konaní vedenom pôvodne na KUV PZ Nitra pod ČVS: KUV-76/OVVK-2001 PR a KÚV PZ Nitra pod ČVS: KÚV-80/OVVK-2001 PR s tým, že každé z týchto tvrdení sa nezakladali na pravde, boli to len klamstvá. Poukazuje zároveň na to, že tieto tvrdenia neodznali iba v rámci vyšetrovania, ale aj na hlavnom pojednávaní za účasti širšej verejnosti a zástupcov médií s celoštátnou pôsobnosťou. Tieto výroky sú uvedené v zápisniciach o výsluchu odporcu v čase od 05. 11. 2001 do 12. 06. 2012. Zároveň žiadal, aby súd zaviazal odporcu vyplatiť mu sumu 3 319,39 eur (100 000.- Sk). Navrhovateľ sa nachádzal od 01. 09. 2001 v súvislosti so spáchaním závažnej trestnej činnosti z niektorých trestných činov spolupáchatelstvom a za túto trestnú činnosť bol neskôr právoplatne odsúdený na mimoriadny trest odňatia slobody. Rozsudkom Krajského súdu v Nitre 1 T/1/2005, ktorý nadobudol v časti obžalovaného [REDAKOVANÉ] právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 07. 11. 2007 bol navrhovateľ právoplatne odsúdený pre pokračujúci trestný čin vraždy a nedovoleného ozbrojovania a za to mu bol uložený súhrnný trest odňatia slobody

na doživotie s výkonom trestu v tretej nápravno-výchovnej skupine. Týmto rozsudkom bol čiastočne menený aj rozsudok 1T/2/2005 v obsahovo nadväzujúcich častiach. Z odôvodnenia tohto rozsudku vyplýva, že samotný ■■■■■ obžalovanému ■■■■■ uviedol, ako usmrtil poškodenú ■■■■■, ktorá ho mala vydierať v súvislosti s lúpežou v Lučenci a zároveň ho požiadal, aby „mu ju pomohol prekopať“.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v konaní 1To12/2007 zo dňa 07. 11. 2007 odvolanie obžalovaného ■■■■■ a ■■■■■ zamietol.

Podľa § 11 Občianskeho zákonníka, fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

Vykonaným dokazovaním, prečítaním zápisníc Krajského úradu vyšetrovania PZ v Nitre ČVS: KÚV-76/OVVK-2001 zo dňa 10. 06. 2001, 11. 06. 2002, 12. 06. 2002, výsluchom svedka dňa 09. 10 2001 16. 01. 2002 a uznesením zo dňa 08. 10. 2001 ktoré sa nachádzajú v obale pod čl. 180 spisu mal súd za preukázané, že sa viedlo, trestného stíhanie a to u navrhovateľa pre trestný čin vraždy a odporca bol v týchto konaniach vyslúchaný ako svedok. Navrhovateľ sa vtedy už od 01. 09. 2001 nachádzal vo väzbe a uvedené úkony sa vykonávali v súvislosti s trestnou činnosťou, ktorú mali spolu spáchať ■■■■■, ■■■■■ a ■■■■■. Súd je toho názoru, že čo sa týka usmrtenia ■■■■■ táto skutočnosť je vyriešená v samotnom trestnom rozhodnutí a čo sa týka jeho priateľky Moniky je pravda, že túto videli naposledy živú, keď odchádzala s ■■■■■, súd vyhodnotil vyjadrenie svedka ■■■■■ ako účelové, ale aj on sám uviedol, že nevie, kde sa táto žena nachádza a súd je toho názoru, že ak by žila, určite by mala záujem kontaktovať sa so svojim synom ako matka a z tohto dôvodu považuje súd výpoveď svedka za nedôveryhodnú.

Na základe vyhodnotenia dôkazov a jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach mal súd uvedenými dôkazmi preukázané, že sa viedlo rozsiahle vyšetrovanie a dokumentovanie trestnej činnosti v tom čase obvinených osôb ■■■■■, ■■■■■ a ■■■■■ pre spáchanie trestných činov vraždy u ■■■■■ a trestného činu lúpeže, ktorej sa mali zúčastniť všetci v tom čase obvinení. Súd je toho názoru, že samotnými výpoveďami ■■■■■ ako svedka, keďže boli vykonávané v súvislosti s vedením iného závažného trestného stíhania, pričom

všetci obvinení sa nachádzali vo väzbe nemožno tieto výpovede označiť ako výpovede porušujúce práva osobnosti na svoju ochranu, pretože uvedené osoby boli právoplatne odsúdené za inú závažnú trestnú činnosť. Súd dôkazy, ktoré sa nachádzajú v spise vyhodnotil ako dôkazy ktorými by sa mal zaoberať priamo trestný súd, pretože v civilnom konaní nemožno reparaovať rozhodnutie trestného súdu, tak ako sa pokúšal vykonaním dôkazov navrhovateľ, pretože súd je viazaný rozsudkom v samotnej trestnej veci, ktorý je právoplatný a vykonateľný a nápravu uvedeného stavu možno vykonať len v trestnom konaní, ktorým bola navrhovateľovi obmedzená sloboda.

Súd je toho názoru, že právoplatné odsúdenie navrhovateľa a účasť navrhovateľa pri vykonávaní úkonov súvisiacich s trestnou činnosťou nie je zásahom do osobných práv osobnosti na jeho ochranu. Svedecké výpovede pána [REDAKOVANÉ] staršieho a [REDAKOVANÉ] nepovažoval súd za vierohodné aj z toho dôvodu, že tieto osoby sú v blízkom príbuzenskom pomere k navrhovateľovi a tak, ako konštatoval súd v trestnom rozsudku, prihlásili sa ako svedkovia až v čase, keď mohli navrhovateľovi pomôcť. Súd je toho názoru, že je neprípustné, aby súd v civilnom konaní hodnotil dôkazy, ktoré mali byť vykonané v samotnom trestnom konaní. Podľa názoru súdu samotná účasť navrhovateľa na vykonávaní týchto úkonov nemôže byť dôvodom na ochranu práv navrhovateľa. Tieto úkony, ako bolo už spomenuté boli vykonané v súvislosti s objasňovaním trestnej činnosti spáchanej navrhovateľom a to, že či nastali alebo nenastali tieto skutočnosti a či mali vplyv na zníženie dôstojnosti navrhovateľ podľa názoru súdu priamo nepreukázal. Čo sa týka zníženia dôstojnosti navrhovateľa na verejnosti v súvislosti so samotným trestným procesom a účasťou verejnoprávných a iných inštitúcií na pojednávaní a redakčného príspevku pána [REDAKOVANÉ], je súd toho názoru, že by bolo nadbytočné vykonávať dokazovanie o týchto veciach, keď samotné zníženie dôstojnosti navrhovateľa bolo preukázané spôsobom akým bola jeho trestná činnosť realizovaná a samotným právoplatným odsúdením navrhovateľa na mimoriadny trest odňatia slobody.

Podľa uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 10. decembra 2008, sp. zn. 5Cdo 274/2007, pokiaľ je v súlade so zákonnými podmienkami pred príslušným orgánom začaté konanie, v ktorom bolo vydané zákonom predpokladané rozhodnutie, nie je vydanie takého rozhodnutia neoprávneným zásahom do osobnostných práv účastníka konania (§ 11

a nasl. Občianskeho zákonníka), a to ani v prípade, že po jeho vydaní sa preukáže, že nebolo vydané dôvodne, pričom súd poukazuje na tú skutočnosť, že právoplatný rozsudok v trestnej veci spáchanej navrhovateľom nebol dosiaľ zrušený.

Súd je toho názoru, že podstatná časť výrokov navrhovateľa uvedená v návrhu na konanie nie je spôsobilá z ohľadom na spáchanú trestnú činnosť navrhovateľa a právoplatné odsúdenie privodiť takú ujmu na osobnostných právach navrhovateľa, ktoré by boli žalovateľné. Keďže súd nemal za preukázané, že došlo k neoprávneného zásahu odporcu do osobnostných práv tak, aby boli spôsobilé privodiť ujmu na chránených osobnostných právach a preto návrh na konanie zamietol.

Podľa § 13 Občianskeho zákonníka fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby mu bolo dané primerané zadostučinenie.

Keďže súd nemal odporcom za preukázaný zásah do navrhovateľových osobnostných práv, súd nepriznal navrhovateľov primerané zadostučinenie.»

Podľa § 11 Občianskeho zákonníka fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

Podľa § 12 ods. 3 Občianskeho zákonníka podobizne, obrazové snímky a obrazové a zvukové záznamy sa môžu bez privolenia fyzickej osoby vyhotoviť alebo použiť primeraným spôsobom tiež na vedecké a umelecké účely a pre tlačové, filmové, rozhlasové a televízne spravodajstvo. Ani také použitie však nesmie byť v rozpore s oprávnenými záujmami fyzickej osoby.

Podľa § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jej osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby jej bolo dané primerané zadostučinenie.

Podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadostučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jej vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

Jedným z predpokladov vzniku zodpovednosti za zásah do osobnosti fyzickej osoby je jeho neoprávnenosť. Ústavný súd v súvislosti s prerokúvanou vecou dáva do pozornosti právny názor, podľa ktorého niektoré zásahy do osobnosti fyzickej osoby, i keď sa zdanlivo javia ako odporujúce objektívnemu právu, nemožno považovať za neoprávnené vtedy, keď sú dané okolnosti vylučujúce neoprávnenosť zásahu.

Okolnosti, ktoré majú takéto právne následky a ktoré vychádzajú z hodnotenia závažnosti, významu a funkcií vzájomne si kolidujúcich porovnávaných záujmov dotknutej fyzickej osoby na strane jednej a osobitých verejných záujmov na strane druhej, sú buď obsiahnuté priamo v právnych normách, alebo z nich vyplývajú. O neoprávnený zásah do osobnosti fyzickej osoby nejde napríklad vtedy, keď zasahujúcim je orgán štátu pri plnení jeho úloh vyplývajúcich zo zákona. Dochádza tu k stretu dvoch záujmov, pri ktorom sa individuálny záujem fyzickej osoby, do osobnosti ktorej sa zasahuje, dostáva do kolízie s vyšším (verejným) záujmom, ktorému sa priznáva prednosť. V dôsledku toho nejde o neoprávnený zásah do osobnosti fyzickej osoby vtedy, keď je proti nej v súlade so zákonnými podmienkami vznesené obvinenie z trestného činu a aj ďalšie úkony orgánov činných v trestnom konaní zasahujúce do práv tejto fyzickej osoby sú vykonávané v medziach zákona; na tom sa nič nemení ani v prípade, ak by neskôr prípadne aj došlo k zastaveniu trestného stíhania voči tejto fyzickej osobe alebo k jej prepusteniu z väzby alebo aj k oslobodeniu spod obžaloby (k tomu pozri rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 201/2007 z 30. júla 2008).

Uvedený právny názor korešponduje aj so stanoviskom Najvyššieho súdu Českej republiky, podľa ktorého ak došlo k zásahu do osobnostných práv v rámci výkonu zákonom ustanovených oprávnení, resp. povinností (napr. výpoveď svedka), nejde o zásah

neoprávnený, pokiaľ osoba, ktorá sa takéhoto zásahu dopustila, nevybočila z medzí takto ustanovených práv a povinností. Prípustnosť týchto prípadov je odôvodnená zvláštnym verejným záujmom na nerušenú a plynulú realizáciu subjektívnych práv, ako aj na plynulé plnenie právnych povinností uložených zákonom. Zásah je potrebné súčasne vždy posudzovať, berúc do úvahy okolnosti, za ktorých k nemu došlo a s prihliadnutím na funkcie, ktoré výkon dotknutých práv, resp. povinností plní. Takýmto vybočením z medzí ustanovených práv a povinností je napr. aj krivá výpoveď (k tomu pozri stanovisko Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. Cpjn 13/2007, Zbierka súdnych rozhodnutí a stanovísk č. 54, ročník 2010).

Berúc do úvahy už uvádzané právne názory vzťahujúce sa na prerokúvanú vec a s prihliadnutím na citované časti odôvodnenia druhostupňového súdu a prvostupňového súdu, ústavný súd konštatuje, že závery obsiahnuté v napadnutom rozsudku krajského súdu, podľa ktorých vo veci sťažovateľa nedošlo k neoprávnenému zásahu do jeho osobnosti, nemožno označiť za svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje na prijatie záveru o „neudržateľnosti“ či arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

Po preskúmaní spôsobu a rozsahu odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu a s ohľadom na všeobecnosť námietky sťažovateľa, ktorou spochybňoval „obhájiteľnosť“ rozhodnutia odvolacieho súdu, ústavný súd nezistil taký výklad a aplikáciu príslušných zákonných ustanovení zo strany krajského súdu, ktoré by mohli vyvolať účinky nezlučiteľné so sťažovateľom označenými článkami ústavy a dohovoru.

Na tomto základe ústavný súd dospel k záveru, že sťažnosť je v časti namietaného porušenia základných práv podľa čl. 16 ods. 1, čl. 19 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 8 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu zjavne neopodstatnená, a preto ju podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol.

II.2 K namietanému porušeniu čl. 12 ústavy a čl. 14 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu

V súlade s čl. 12 ústavy ľudia sú slobodní a rovní v dôstojnosti i v právach. Základné práva a slobody sú neodňateľné, nescudziteľné, nepremlčateľné a nezrušiteľné.

Podľa čl. 14 dohovoru užívanie práv a slobôd priznaných týmto dohovorom sa musí zabezpečiť bez diskriminácie založenej na akomkoľvek dôvode ako je pohlavie, rasa, farba pleti, jazyk, náboženstvo, politické alebo iné zmýšľanie, národnostný alebo sociálny pôvod, príslušnosť k národnostnej menšine, majetok, rod alebo iné postavenie.

Vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 12 ústavy napadnutým rozsudkom krajského súdu ústavný súd uvádza, že ustanovenia čl. 12 ústavy kvalifikuje stabilizovaná judikatúra ústavného súdu ako všeobecné kritériá ochrany základných práv a slobôd, ktoré treba vykladať a chápať ako ústavnú direktívu adresovanú predovšetkým orgánom pôsobiacim v normotvornej činnosti všetkých stupňov a ktoré nemôžu plniť poslanie priamo aplikovateľných ustanovení v individuálnych záležitostiach. Ich aplikácia je možná iba v spojení s ochranou konkrétnych práv a slobôd uvedených v ústave, ktorá však v prerokúvanom prípade absentuje, čo zároveň odôvodňuje záver o nemožnosti porušenia citovaného ustanovenia ústavy napadnutým rozsudkom krajského súdu.

Navyše, z argumentácie uvádzanej sťažovateľom nevyplýva, že by sa s ním z dôvodov uvedených v čl. 14 dohovoru zaobchádzalo v napadnutom konaní rozdielne oproti iným osobám v rovnakých situáciách a že takto voči nemu v danej veci postupoval

krajský súd. Subjektívny názor sťažovateľa na diskrimináciu jeho osoby nie je dôvodom na prijatie záveru, že vo vzťahu k nemu mohlo dôjsť k diskriminačnému postupu. V danom prípade chýbajú objektívne okolnosti, ktoré by dovolili dospieť k takému záveru aspoň na účely prijatia sťažnosti na ďalšie konanie. Ústavný súd rovnako konštatuje, že napadnutým rozsudkom krajský súd nemohol žiadnym spôsobom zasiahnuť do práva sťažovateľa vyplývajúceho z čl. 14 dohovoru.

Ústavný súd aj vo vzťahu k čl. 14 dohovoru poukazuje na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, z ktorej vyplýva, že uvedený článok iba dopĺňa ostatné hmotnoprávne ustanovenia dohovoru a jeho protokolov. Tento článok však nemá vlastnú nezávislú existenciu, ale je účinný len vo vzťahu k právam a slobodám, ktoré sú zaručené ustanoveniami dohovoru (IV. ÚS 47/05).

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd odmietol aj túto časť sťažnosti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde (II. ÚS 132/02, IV. ÚS 150/03).

II.3 K namietanému porušeniu čl. 13 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu

V spojení s napadnutým rozsudkom krajského súdu sťažovateľ namietal aj porušenie čl. 13 dohovoru, podľa ktorého každý, koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom, aj keď sa porušenia dopustili osoby pri plnení úradných povinností.

Z citovaného ustanovenia dohovoru vyplýva pre fyzické osoby a právnické osoby procesné právo akcesorickej povahy mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom v prípade porušenia ostatných ľudských práv chránených dohovorom. Uplatňovanie práva vyplývajúceho z čl. 13 dohovoru musí preto nadväzovať na aspoň

obhájitelné právne tvrdenie o porušení iného práva chráneného dohovorom (napr. rozhodnutie vo veci Silver a ostatní c. Spojené kráľovstvo z 25. 3. 1983).

Ústavný súd ďalej poznamenáva, že podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva sa čl. 13 dohovoru vzťahuje iba na prípady, v ktorých sa jednotlivcovi podarí preukázať pravdepodobnosť tvrdenia, že sa stal obeťou porušenia práv garantovaných dohovorom (Boyle a Rice proti Spojenému kráľovstvu, rozsudok z 27. 4. 1988, séria A, č. 131, bod 52). V okolnostiach prípadu však ústavný súd k takému záveru vo vzťahu k rozhodnutiu krajského súdu nedospel.

Vo vzťahu k uvedenému (namietanému) porušeniu práva ústavný súd pripomína, že ak orgán štátu aplikuje platný právny predpis, jeho účinky (dôsledky) použitia nemožno považovať za porušenie základného práva alebo slobody (II. ÚS 81/00, II. ÚS 63/03).

Právo na účinný právny prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru nemôže všeobecný súd porušiť vtedy, ak koná vo veci v súlade s procesno-právnymi predpismi upravujúcimi postupy v občianskoprávnom konaní (IV. ÚS 36/04). Skutočnosť, že sťažovateľ nebol v konaní pred krajským súdom (odvolacím súdom) úspešný, nie je podstatná, keďže účinnosť právnych prostriedkov nápravy pre účely čl. 13 dohovoru nezávisí na istote, že bude rozhodnuté v prospech sťažovateľa (napr. Vilvarajah a ďalší proti Spojenému kráľovstvu – 1991, Soering proti Spojenému kráľovstvu – 1989). Preto napadnutý rozsudok krajského súdu nesignalizuje žiadnu možnosť priamej príčinnej súvislosti s možným porušením práva sťažovateľa mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom podľa čl. 13 dohovoru.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v časti namietaného porušenia čl. 13 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi uplatnenými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. júna 2015